

HET EIND VAN HET LIEDJE

(Sing A Song Of Murder)

Toneelspel in twee bedrijven

door

VALERIE MASKELL

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET EIND VAN HET LIEDJE – SING A SONG OF MURDER** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **VALERIE MASKELL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1998 by Valerie Maskell

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

IVY O'NEILL

PAUL HENSHAW

DEBBIE PARKER

TOM GODDARD

FREDA GODDARD

BRIAN WILLOW

HARVEY WINSTON

CAROL ANN WINSTON

Harvey Winston en Brian Willow zijn een en dezelfde persoon en Carol Ann Winston verschijnt niet ten tonele, maar zoals duidelijk zal worden moeten beide Winstons in de rolverdeling worden genoemd alsof het bestaande personen zijn.

Het stuk kan het beste gespeeld worden in een traditioneel theater met een voortoneel, doch bij afwezigheid daarvan kan men schermen gebruiken.

EERSTE BEDRIJF

(als het stuk begint zijn de gordijnen gesloten en de zaallichten zijn slechts half gedimd. Ivy O'Neill zit midden voor de gordijnen in een leunstoel met rechte rug. Ze is een forse vrouw van middelbare leeftijd met rood haar en een licht lers accent. Ze ziet eruit als een praktische, warme en gezellige persoonlijkheid. Ze zit in een houding van diepe concentratie. Het is stil. Achter in de zaal kucht iemand)

IVY: Stilte, alstublieft. Ik moet me goed kunnen concentreren, anders gaat het niet.

MANNENSTEM: Sorry, hoor. Ik kon er niets aan doen.

IVY: Er begon net iets door te komen. Nou ja. We zullen het u niet kwalijk nemen, hè mensen? *(stilte)* Ik zei: we nemen het hem niet kwalijk, hè? *(hier en daar wordt nee gemompeld in het publiek)* Dat dacht ik ook. U hoeft zich geen zorgen te maken over de geesten, die hebben alle tijd, maar ik moet nog terug naar Winchester vanavond. Zijn we er klaar voor? Dan probeer ik het nog eens. *(zij neemt haar houding van concentratie weer aan. Iemand fluistert en iemand anders zegt Sssst!)* Er komt iemand door, nu. Kom maar, niet verlegen zijn. Je hoeft niet bang te zijn voor Ivy. Vertel me maar met wie je in contact probeert te komen. Mamma? Asjemenu. Moet ik aan mamma zeggen dat alles goed is met jou? Bedoel je dat? En Charlie mag niet aan....aan wat? Wie? Donna? Charlie mag niet aan Donna komen? Wie is Donna dan, schat? Is dat jouw kleine zusje...? Ooooh... *(vanuit het publiek klinkt een smartelijke stem)*

VROUWENSTEM: Dat is mijn dochttertje en Donna is haar pop!

IVY: Ach, hoe vind je dat nou? Ik dacht dat het een baby was. Daar moet je Ivy voor heten, hoor! En wanneer is uw kleine meid heengegaan?

VROUW: In oktober. Ze is...ze is uit een raam gevallen.

IVY: Ah, ze komt nu duidelijker door. Ja, schat, ik zal het aan je moeder vertellen. Ja, ja...oh, dat klinkt geweldig. Nee maar. Alice. Wat een mooie ouderwetse naam. Oh, ik snap het. Dat is goed hoor, ga jij maar weer fijn spelen, ik zal het aan je moeder

vertellen.

VROUW: Zeg haar dat het me spijt, het spijt me verschrikkelijk...

IVY: Het is goed, hoor. Ze weet dat het u spijt, ze geeft u nergens de schuld van...Ze is weer weg, lieve, ze is gaan spelen in een prachtige tuin met een meisje dat Alice heet en dat in 1903 gestorven is. Zij moet op uw dochttertje passen. Ze maakt haar daar wegwijs. *(men hoort Debbie, die in de zaal zit met Paul, boos fluisteren. Een andere vrouw zegt: "stilte alsjeblieft")*

VROUW: Oh, dank u, dank u. Komt ze nog terug? Kunt u haar nog terughalen? Kan ikzelf met haar praten?

IVY: Geduld, geduld, lieve. Bedenk dat uw dochttertje bij vrienden is in de geestenwereld en dat ze van u houdt en op u wacht.

VROUW: Maar...blijft zij een kind? Groeien ze niet op daar? Hoe moet ik haar herkennen? Er kunnen wel heel veel meisjes zijn die Dawn heten. Ik kan haar vast niet vinden. *(ze begint zachtjes te huilen)*

IVY: U vindt haar beslist, hoor, en anders vindt zij u wel. Als de tijd daar is zal het heel gemakkelijk gaan. Ah! Wacht even. Ik kan het niet helemaal.... Wie is dat? Frank? Oh, nee toch? Ben je daar nou weer?! Je hebt de vorige keer ook al de hele avond in beslag genomen! Goed dan, we zullen zien. Maar niet meer dan vijf minuutjes, hoor! *(tegen het publiek)* Is Doreen aanwezig? Franks vrouw, Doreen?

TWEEDE VROUW: Hier ben ik. Hallo, lieve Frank. Gaat het nog goed met je? Ik heb ondertussen in het ziekenhuis gelegen. Weet hij dat ik in het ziekenhuis heb gelegen, Ivy?

IVY: Natuurlijk weet hij dat. Hij vraagt of je niet kon voelen dat hij dicht bij je was in de nacht na de operatie....

TWEEDE VROUW: Ik ben niet geopereerd. Alleen maar een onderzoek. Ik ben er alleen maar heengegaan voor onderzoek... *(wendt zich tot degene naast haar)* Het was alleen maar een onderzoek.

IVY: Ja, en die arme Frank was misselijk van angst dat je toch geopereerd moest worden...Wacht even, Frank, er is nog iemand, hè? Iemand die al jaren wacht. Het is goed, kind, doe maar rustig aan. Emma? Ella? Oh Emily! Kent iemand hier een Emily die jaren geleden is heengegaan...hoe lang geleden? Meer dan zeventig jaar geleden. Bedoel je dat je zelfmoord hebt

gepleegd? Dat spijt me, kind. Nee? Zij hebben je vermoord? Ik weet niet precies wat je me nu vertelt, Emily. Maar als het enigszins mogelijk is mag je niemand van streek maken, hoor. Ik hou er niet van om mensen van streek te maken. Over welk huis gaat het dan? Er is pas iemand in komen wonen? En jij bent bang... *(Paul staat op. Debbie protesteert)*

PAUL: Ik denk dat ze mij bedoelt.

IVY: En hoe is uw naam?

PAUL: Ik heet Paul. Paul Henshaw...

IVY: *(onderbrekend)* Alleen je voornaam, meer hebben we niet nodig, Paul...Wacht even, Emily, geef me even de gelegenheid om alles op een rijtje te zetten. Dat weet ik wel, kind, en ik ben hier om je te helpen. Laat alles maar aan Ivy over. En Paul, is Emily familie van je...een oudtante of zo?

PAUL: Nee, nee. Ze is geen familie. Maar ik denk dat ik in haar huis woon.

IVY: Ah, juist. Ja, Emily, ja. Ik ben bang dat we hier met een zeer ongelukkige geest van doen hebben. Emily is niet op vredige wijze heengegaan. Ik dacht eerst dat ze zelfmoord had gepleegd, maar het is veel erger. Veel erger.

PAUL: Ja, ze werd opgehangen.

DEBBIE: *(staat op)* Ik ga weg, Paul. Ik hou hier niet van. Ik zie je thuis wel weer. *(ze verlaat tamelijk lawaaiig de zaal)*

IVY: Ik denk dat dit een privékwestie is. Rustig maar, Emily, het komt wel in orde. Paul, waarom kom je na de bijeenkomst niet even bij me, over een uur ongeveer. Dan kunnen we het nog eens rustig proberen.

PAUL: Dank u. Dat zal ik heel graag doen. Excuseer me...ik kan beter.... *(gaat achter Debbie aan de zaal uit. Ivy hervat de seance met hernieuwde animo....)*

IVY: Er is nog iemand hier die ik schijn te kennen. Peggy? Ben jij dat, Peggy? Fijn om je stem weer te horen, kind. Ja, ik weet zeker dat hij er is. Hij slaat toch nooit over? Zit je in de zaal, Ted? Laat je stem eens horen.

MAN: Hallo, Ivy, hallo Peg. Daar zijn we dan weer.

IVY: Ja, Peggy, zeg het maar. Ja...ja...hij mag niet meer dan twee maal in de week patat mét nemen en hij moet niet vergeten zijn

pensioen op te halen, en...wat zeg je...je vindt het niet erg als hij bezoek ontvangt? Ook al is het damesbezoek. Nou, dat is heel aardig, hè, Ted? Ze wil alleen maar dat jij zo gelukkig mogelijk bent totdat jullie weer samen zijn...

(gedurende deze tekst wordt de zaal geleidelijk aan donkerder en sterft Ivy's stem weg. In het donker gaan de gordijnen open en wordt Ivy's stoel weggehaald. Als het licht opgaat zien we de voorkamer van Park Street 7. Het is een kleine kamer, volledig Victoriaans ingericht. Links is een schuifraam met vitrage ervoor en zware donkergroene velours overgordijnen ernaast. Als de ruimte het toelaat een chaise longue eronder. Rechts van het midden in de achterwand is een deur en links daarvan staat een oude piano met kandelaars op het front. In het midden staat een ronde tafel met een gehaakt kleed. Vier eetstoelen staan dicht tegen de tafel aan. Ergens staat een soort buffet met kastjes en schapjes. De haard met schoorsteenmantel met veel versieringen en een spiegel is in de rechterwand en dicht erbij staat een damesfauteuultje zonder armleuningen en bekleed met verschoten wollen borduurwerk. Een koperen haardrand om de voeten op te zetten en een staand haardstel completeren de haard. Voor het publiek wordt dit enigszins verborgen door een klein tafeltje of haardstoeltje, dat voor de haard staat. De wanden zijn bedekt met druk gedessineerd behang uit die tijd, zonder enige artistieke waarde. Er zijn veel prulletjes en bric-a-brac, waaronder een groot en zeer lelijk bronzen beeldje op de piano aan de kant van de deur. Ook op de piano een olielamp, niet brandend. De deur gaat open en Paul komt binnen. Hij ziet dat de kamer leeg is, draait zich om en roept Debbie. Door de open deur zien we dat de gang modern en vrolijk aangekleed en ingericht is)

PAUL: Deb! Debbie! Waar zit je?

DEBBIE: *(achter)* In de keuken. Ik ben koffie aan het zetten.

PAUL: Kom je ermee in de kamer? *(hij gaat de kamer weer binnen en gaat in de fauteuil zitten. Hij is een magere jongeman met warrig krulhaar en bijna sjofel gekleed. Enige ogenblikken later komt Debbie binnen met twee bekers op een blad. Zij is een slanke aantrekkelijke vrouw van achter in de twintig, op een rustige manier modern gekleed. Ze zet het blad op tafel en gaat*

op een van de eetstoelen zitten) Waarvoor deed je dat nou?

DEBBIE: Wat?

PAUL: Dat weet je best.

DEBBIE: Ik had niet mee moeten gaan. Het was zonde van mijn tijd.
En ik haat dat gedoe.

PAUL: Denk je dat ze de boel beduvelde?

DEBBIE: Hoe kon ze zo wreed zijn....al die flauwekul over dat kind.
In de tuin spelen en wegwijs maken!

PAUL: Ze wist een heleboel over dit huis.

DEBBIE: Makkelijk zat. Je hoeft maar even naar de bibliotheek te
gaan. Hoe lang wist jij al dat hier een moord was gepleegd? Je
hebt er nooit iets over gezegd.

PAUL: Ik hoorde het van de makelaar waar ik het huis gehuurd heb.
Ik vond het niet nodig om jou bang te maken. Het is jaren en jaren
geleden, schat. Het kan in geen enkel opzicht nog enige invloed
op ons uitoefenen. Het is alleen mooi meegenomen voor die
artikelletjes die ik aan het schrijven ben.

DEBBIE: Je bedoelt: Is er Leven na de Dood. Ik wou dat je daar nooit
aan begonnen was. *(er wordt gebeld)* Wie kan dat nou zijn?

PAUL: Oh, dat is die oude Tom.

DEBBIE: Wie is oude Tom?

PAUL: Die woont aan de overkant. Hij kwam laatst even aan toen jij
aan het werk was en beloofde ons wat spul uit zijn moestuintje,
bonen en zo. Dat vond ik heel geschikt van hem. Ik was
hartstikke blij iemand te zien, nadat ik de hele morgen achter de
typemachine had zitten zwoegen. *(Paul gaat naar de voordeur.
We horen hem Tom begroeten en een ogenblik later komen
beiden de kamer in. Tom heeft een mand met groenten bij zich
die hij op tafel zet. Hij is ongeveer zeventig, een frisse en
gezonde man in tuinkleren)*

TOM: Ah, dit is zeker je vrouw?

PAUL: Bijna. Dit is Debbie. Deb, dit is Tom. Hij woont op nummer
zes.

DEBBIE: Hallo Tom. Wat aardig van u.

TOM: Ach kind, ik heb meer dan ik op kan. Je moet die boontjes niet
te lang koken en ook niet met teveel water...

DEBBIE: Daar hoeft u niet over in te zitten, hoor. Paul weet er alles van, die is een prima kok.

TOM: *(kijkt geschokt)* Je wilt toch niet zeggen dat hij voor het eten zorgt?

DEBBIE: Jazeker wel. Ik ben de hele dag naar mijn werk. Op het reclamebureau.

TOM: Maar hij werkt toch ook? Stukkies schrijven voor de krant. Hij heeft me er alles over verteld. En dat is vrouwenwerk, hoor, koken!

PAUL: Wij vinden het prettig zo, Tom. Je went wel aan het idee.

DEBBIE: Kijk niet zo geschokt. Wilt u een kopje koffie? Dat kan ik nog net voor elkaar krijgen. Waarom gaan we niet met zijn allen naar de keuken?

PAUL: Nee, we blijven hier. Ik zal de lamp aansteken. Het is hier zo sfeervol als de lamp brandt. *(onder het praten steekt hij de lamp aan, wat enkele ogenblikken duurt omdat hij de kap en het lampegglas eraf moet halen en terugplaatsen)*

DEBBIE: Ik heb een hekel aan die sfeer.

TOM: Inderdaad wat naargeestig, dat vind ik ook. En dat is geen wonder. Dat ouwe mens, die huishoudster van juffrouw Dunn, aan wie ze het huis heeft nagelaten, kwam hier nooit binnen, in al die jaren niet. En ik kan haar geen ongelijk geven...

DEBBIE: Ik zal koffie voor u halen. *(gaat abrupt weg)*

TOM: Een knappe meid, die aanstaande van je. Maar die... eh... rolwisseling...of hoe noemen jullie dat tegenwoordig...daar hou ik niet van. Het zou niks voor mij zijn. Maar, ik vind wel dat ze gelijk heeft over deze kamer. Waarom smijt je al die ouderwetse troep niet weg en zet je er wat leuk moderns voor in de plaats? Inbouwmeubels. Dat is het helemaal. Ik heb een inbouwkeuken en een inbouwslaapkamer thuis. Ik ben met mijn tijd meegegaan. Mijn grootmoeder had dit soort spul, haar huis stond er vol van.

PAUL: Het staat mij wel aan, maar we mogen er so wie so niets aan veranderen. We hebben het gemeubileerd gehuurd en we moesten beloven deze kamer zo te laten. Op zijn minst tot de nieuwe eigenaar uit Canada overkomt en de boel heeft bekeken.

TOM: Oh, dus het is niet jouw eigendom? Je hebt het alleen maar gehuurd. Je moet een huis kopen als je kunt, dan heb je tenminste zekerheid.

PAUL: Oh, dat doen we ook nog wel een keer, als ik eens een klapper maak.

TOM: Een klapper maak? Hoezo?

PAUL: Ik bedoel, als ik een bestseller heb geschreven.... geslaagd ben als schrijver. Ondertussen zitten we hier goed en nog op een koopje ook. Misschien vanwege de moorden, denk ik.

TOM: Oh, daar heb je dus van gehoord? Vreselijke geschiedenis. Maar het heeft niet veel zin om je naar te maken over iets uit negentienzeven.

PAUL: Wat is er eigenlijk precies gebeurd?

TOM: Dat zal ik je vertellen. Emily Dunn, die toentertijd drieëntwintig was, had een vent waar ze mee wilde trouwen. Maar haar vader en moeder vonden dat ze niet geschikt was voor het huwelijk en al helemaal niet met hem. Ze was altijd al een beetje vreemde, wilde meid geweest en hij was niet al te snugger, maar ze dacht dat hij haar enige kans zou zijn, dus ze hield voet bij stuk en haar vader wilde haar niet de echte reden vertellen, dus toen zei hij maar dat zij niet kon trouwen vóór haar twee oudere zusters, Agnes en Dora. Dat hoorde niet en het zou hun kansen verpesten. Maar ja, het was niet erg waarschijnlijk dat Aggie en Dora ooit zouden trouwen. Het waren lelijke meiden die graag in de kerk zaten en les gaven op de Zondagsschool. Hoe dan ook, ze wist aan vergif te komen, wat in die tijd makkelijker was dan nu, en vermoordde de oudste, Dora, maar bij Agnes lukte het niet en toen probeerden zij en haar vriend nog een of twee dingen, tot die knaap, opgejut door Emily, Agnes uiteindelijk wurgde, hier in deze kamer en het zou me niks verbazen als ze in deze stoel zat. Dan had je Elsie nog, die was toen pas zeventien. Na de rechtszaak en zo bleef zij hier wonen met haar vader en moeder. De buurtkinderen stonden steeds buiten op de stoep dat liedje te zingen dat ze erop gemaakt hadden. Het is allemaal beschreven.

PAUL: Kleine kringen, echt iets wat kinderen doen in zo'n geval. Waarom gingen de Dunns niet verhuizen?

TOM: Dat weet ik niet. Misschien hebben ze het wel geprobeerd. Maar wie zou hier nou hebben willen wonen? Afijn, Elsie bleef tenslotte alleen over en ze heeft haar hele leven hier gewoond, helemaal alleen tot ze bijna tachtig was. Toen kon ze zich niet meer redden en nam een huishoudster, mevrouw Bray. Mevrouw Bray vertelde aan iedereen dat ze niks mocht veranderen in deze

kamer, die ouwe Elsie was zo te zeggen behept van het idee dat alles min of meer bezoodeld was en daarom mocht er niks de kamer uit; en toen mevr. Bray de hele boel erfde moest ze eerst een papier tekenen dat ze het ook zo zou laten. Toen ze stierf heeft ze het vermaakt aan haar neef in Canada. Dat zal wel degene zijn waar jij het van huurt. Ik zou het verkocht hebben als ik hem was. Deze huizen liggen momenteel goed in de markt. *(gedurende deze tekst heeft Paul de olielamp aangestoken die midden op tafel staat)*

PAUL: Een ongelooflijk verhaal. Hoe bent u dat allemaal te weten gekomen?

TOM: Nellie Bray en ik hebben heel wat af zitten kletsen. Ze was gek op rabarber, dus als ik wat over had bracht ik haar altijd wat. En in de bibliotheek hebben ze een boek. Geruchtmakende Moorden van de Twintigste Eeuw. Dit staat helemaal voorin.

PAUL: Dat boek moet ik hebben. *(een Victoriaanse klok op de schoorsteenmantel slaat het halve uur)* Oei, is het al zo laat? Hoor eens, ik moet een half uurtje weg, het spijt me dat ik u alleen moet laten, maar het is erg belangrijk. Zeg maar tegen Deb dat ik zo terug ben, als u wilt. *(hij haast zich weg en we horen de voordeur achter hem dichtslaan)*

TOM: Wat zeg je me daar van! *(Debbie komt binnen met koffie)*

DEBBIE: Ging Paul daar weg? Waar is-ie naar toe?

TOM: Dat heeft-ie niet gezegd. Er schoot hem iets te binnen, geloof ik. Hij zei dat hij zo terug kwam.

DEBBIE: Zou hij soms teruggaan naar die zaal in De Wintertuin? Maar de show, of hoe je het dan ook noemt, zal nu toch wel afgelopen zijn, of niet?

TOM: *(pakt een beker koffie aan)* Zijn jullie naar die Ivy O'Neill geweest? Flauwekul allemaal. Ik ben ook eens een keer geweest. Jammer van het geld, maar mijn vrouw wou er zo graag heen.

DEBBIE: Oh, Tom. Ik was helemaal uw vrouw vergeten. Weet ze wel waar u bent? Het zal nu wel te laat zijn om haar op te halen. Maar de volgende keer moet ze beslist meekomen.

TOM: Oh, ze gaat niet veel uit. Ze blijft liever thuis.

DEBBIE: Hebt u ook kinderen?

TOM: Nee. Ik kan kinderen niet uitstaan. Ze verpesten de hele tuin.

DEBBIE: *(lachend)* Oh, Tom, dat is niet waar. Dat doen ze heus niet allemaal.

TOM: Jawel. Er zijn altijd maar wielen als je kinderen hebt. Eerst van de kinderwagen, dan van de driewielertjes en poppenwagentjes, dan van fietsen en bromfietsen. Er komt geen eind aan. Ze maken je hele gazon kapot. Heb je mijn gazon gezien?

DEBBIE: Maar ze zouden nu al lang volwassen zijn. U had al kleinkinderen op bezoek kunnen hebben.

TOM: Dat bedoel ik nou. Er komt geen eind aan als je er één keer aan begint. Ik heb dat mooi in de kiem gesmoord.

DEBBIE: Maar uw vrouw dan? Vond zij het waard... voor een grasveld?

TOM: Dat heb ik haar nooit gevraagd. Maar kijk nou eens naar die lui die hier gewoond hebben...de Dunns. Je kunt niet zeggen dat ze niet beter af geweest zouden zijn zonder kinderen, met een die opgroeide tot moordenaars.

DEBBIE: Maar dat heeft niks met u te maken. De meeste kinderen groeien op tot normale mensen. Maar Tom, ik wil weten hoe dat zit met die moorden. Ik kan hier niet wonen als ik het niet weet. Ik heb zo'n akelig vermoeden dat het in deze kamer is gebeurd ...

TOM: Dat klopt. Het is in deze kamer gebeurd. Daarom is alles gelaten zoals het was. In bijna tachtig jaar is er niets aangeraakt, sinds Agnes haar laatste adem uitblies in die stoel daar....en Dora natuurlijk, een paar weken daarvoor.

DEBBIE: Hou op, Tom, ik krijg er kippenvetel van. Maar ik moet het weten. Laten we maar naar de keuken gaan, dan kunt u me daar vertellen hoe het zat. Maar alleen de feiten, hoor. Meer wil ik niet horen. Wilt u de boontjes meenemen? *(ze gaat Tom voor de kamer uit met het dienblad in haar handen. De lamp flikkert en gaat dan langzaam uit. Het toneel wordt donker)*

(als de lichten weer opgaan ligt de kamer in laat daglicht. Paul zit aan tafel in een dictaatcahier te schrijven. Er liggen allemaal boeken om hem heen. We horen Debbie door de voordeur de hal binnenkomen. Ze hebben allebei iets veranderd aan hun kleding. Paul heeft een ander T-shirt aan en Debbie een colbertje)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto